

BABAMIN MEŞİN ÇANTASI**Metin Önal MENGÜŞOĞLU***-Babama, amcama tüm demiryolculara-*

Mazgirt Kalesi'nde taştan mağara
Eşkiyadan kaçan mazlumun evi
Ölüme erişir yol vara vara
Korkular besliyor o mor alevi

Bir seyyahı babam, çıkar giderdi
Ömrünün yolunda hiç geç kalmadı
Anam çantasını eline verdi
Rüzgâr şapkasını yele almadı

Üniformasında bir yığın yıldız
Göktekiler ile yarışlırdı
Ne çaresiz kaldı ve ne de yalnız
Toz zerrelere ahabı vardı

Bir el işmarıyla kalkardı tren
Burnundan soluyan aygırlar gibi
Uzak menzillere durmadan giden
Say ki göçmen kuşlar onun rakibi

Babamdı ne sürpriz serüvenleri
Masal diye kulağıma aktardı
Ondan bana geçen köklü genleri
Sarmaşık benzeri ruhumu sardı

Hasrete dost ayrılığa abone
Yollar onun kadim akrabasıydı
Hangi engel nerde çıksa önüne
Yönünü çeviren insan hasıydı

Meşin çantasında sefer taşları
Üç beş kurabiye ve vişne suyu
Kimi görse ölgün ve benzi sarı
Paylaşır ekmeği böyledir huyu

Yavrusunun süt bebeklik kokusu
Çıkmaz hatırandan ezberlemiştir
Beynini çatlatsa bile uykusu
Evvel ahir düşündüğü hep iştir

“Hey ateşçi! Demlendiyse bir çay ver
Kıtlamanın keyif vakti yaklaştı
Şu makinisti de adamdan say, ver
Kelle şeker bize çok uzaklaştı.”

İncecik demirler uzanıp gider
Sesler ve sislerle dolardı kalbi
Koyun sürüsünde yanlış bir rehber
Allah'ın saf kulu köyün garibi

Bu demir canavar söz dinlemiyor
Koyun sürüsüne süratle daldı
Canlı mısın yoksa cansız, demiyor
Bütün hayvanları altına aldı

Ne müsekkin vardı ne de bir ilaç
Mahzun yüreğini neyle dağlasın
Çoban hem çaresiz hem üç gündür aç
Ya onun derdine kimler ağlasın

Tren yürür babam Kur'an okurdu
Kondüktör sorarken rekât ne demek
Ne zaman ki babam namaza durdu
Şu dünyada neye yarar bu emek

Seccadesi kırk yamadan mürekkep
Marşandizin kömür karası sinmiş
Anam yıkamaydı istiyordu hep
Babam “bırak buna melekler inmiş”

Vakti yoktu avarelik yapmaya
Sanki hiç çocukluk yaşamamıştı
Uçmak istiyordu güneşe aya
Yolların kahrına böyle alıştı

Bazen oturmaktan yoruluyordu
Ayakta durmayı nasıl severdi
İnsanın doğumu ölmekten zordu
İnsanlık bundan da daha zor derdi

Ebedi bir gezgin gibi dolaştı
Dünyası küçüktü yüreği büyük
Köprüler, denizler, dağları aştı
Sırtında treni kadar da bir yük

Tiryakisi kimdir yolculukların
Babam bu tarife tam denk düşerdi
Dün ve bugün nedir, ne zaman yarın
O, lokomotif zamanı verdi

Çantasından tavşan çıkmadı asla
Doluydu dönüşün sevinci eve
Lokum kokusuyla dolardı sıla
İri Diyarbakir karpuzu bir de

Sade yüreğinde değil merhamet
Çantasında bile onu taşırdı
Her şehirden lehçe sanki bir demet
Su satıcılardan birkaç lakırdı

Buğulu resimler geçer zihninden
Genzinde tünelin boğan kokusu
Asla haberi yok hasetten kinden
Bozulmamış fitratının dokusu

Doksan dört yıl dünya onu taşıdı
Meşin çantasını göçünce açtık
Baktık bir kat esvap o bize kaldı
Onu yoksul birisine bıraktık